

בטחוני בצור

גליץ שבזיכרון לאמונה, כעוון, וכל מה שמקרב יהודי לאבי שבשמים

בס"ד. לבקשת הצטרפות, שליחת סיפורים ותעבות:

מרדכי הכהן מלאכי, ביתר עילית

5834817@gmail.com * תא קולי 073-2490589 * לפניות בפקס 02-5003608 * לקבלת הגיליון בפקס 02-3132641 קוד גיליון 0026

בטחון גם לרוחניות

אני קורא בקביעות את הגיליון, והדבר מחיה את נפשי ממש. עם זאת, מצאתי את עצמי מהרהר לא

הרר

אשה צני

אף

פעם: "ריבוננו של עולם, האם יש לך רק כספת של ממוץ? רק כספת של דירות? רק כספת של ישועות גשמיות, חס ושלום?" תהיתי מדוע אני מוצא בגיליון הרבה סיפורים על ישועות רוחניות. האם לא ייתכן שבעקבות תפילה אחת פתאום יאיר לי יותר הלימוד, פתאום תורגש קדושת השבת מאירה יותר, או פתאום נזכה להתפלל בכוונה גדולה יותר? אם אנו רואים סיפורים על דירות שנמסרות וישועות עצומות שמתרחשות, אז מדוע שדווקא מתנות רוחניות כאלו לא יינתנו לנו?

מחשבות אלו התעצמו בלבי לאחר שבוע שלם שבו הגעתי בכל יום מתוך החלטה נחושה ש"הפעם" אצליח להתרכז בלימוד כראוי "הפעם" לא אגרר לשום הפסקה מיותרת בעת הלימוד... בפועל, בכל פעם מחדש מצאתי את עצמי מסיח את דעתי בשיחות עם החברותא שלי; אמנם למדתי, אך הסדר לא התנהל כפי שרציתי ושפתתי.

הבוקר, במהלך התפילה, החלטתי להשליך את יהבי לחלוטין על בורא עולם. אמרתי: "אני הבן שלך, ואתה אבא שלי, ואתה אמור לעזור לי" הרי ילד שאינו מסתדר ואינו מצליח בלימודיו, למי הוא פונה? הוא בא לאביו ואומר לו: "אבא, תסדר לי את העניין, אני לא מסתדר בשיבה, תעזור לי". הוא אינו עורך חשבונות מורכבים, אלא פשוט פונה בביטול גמור לבקש עזרה מאביו. כך בדיוק הרגשתי. אמרתי: "ריבוננו של עולם, לא הולך לי. אני באמת מנסה

משום שניהל שיחות עסקים בטלפון לאורך הדרך, והמתח ברכב טיפס לגבהים. אני נשכתי את שפתי, המשכתי לנהוג כשאני אכול חרטה, ולא ידעתי אנא אשא פני עם הטעות הטיפשית שלי, שגרמה לעגמת הנפש הזו.

בעודנו תקועים בפקק, הבעל, שהיה לחוץ מאוד שמא יפסידו את המניין בבית העלמין, התקשר לגיסו - אחיה של האישה - כדי לברר האם יתר האנשים כבר הגיעו והאם המניין מתחיל בלעדיהם.

הגיס ענה לטלפון, וקולו נשמע מיואש לחלוטין: "תשמעו, אני יצאתי מהבית כבר לפני שעה וחצי. הגעתי לכניסה לעיר, ומזה חצי שעה שאני עומד חסר אונים על המדרכה ומנסה לעצור מונית. אף מונית לא עוצרת לי, ואין לי שום דרך להגיע להר המנוחות".

הבעל הביט לעברי וקרא לתוך הטלפון: "אנחנו נמצאים בדיוק דקה וחצי ממך! תגיד לנו איפה אתה בדיוק עומד, ואנחנו אוספים אותך".

בתוך דקות ספורות הגיס כבר ישב בתוך הרכב שלנו. המרמור נעלם כלא היה, והאוירה הקשה ברכב התחלפה בהתרגשות עצומה. התברר כי ממילא כולם בבית העלמין המתוכם להגיענו של האח כדי להתחיל באמירת הקדיש, כך שאנחנו לא איחרנו כלל!

לטובתם, ולטובתנו, נשברה רגל פרטנו. הקדוש ברוך הוא שיבש את הווייז, הסיח את דעתי וגרם לי לעשות טעות מטופשת לחלוטין, רק כדי שאגיע בזמן הנכון ובשניה המדויקת לאותה פינת רחוב שבה עמד הגיס חסר אונים, כדי להביא אותו אל המקום שבו ציפו לו כל בני המשפחה!

אין טעויות בדרך להר המנוחות

לפרנסתי אני משמש כ"דרייבר", וביום חמישי הוזמנתי להסיע זוג, לכיוון בית העלמין "הר

הרר

אהן דוד אף

נית 8NE

המנוחות" בירושלים. הנסיעה הזו היתה בעלת מטען רגשי כבד: הם היו בדרכם לאזכרת השלושים של אבי האישה, שנפטר בדמי ימיו בגיל צעיר מאוד. המתח וריח האבל מילאו את האויר, והזמן דחק.

אנחנו מתקרבים לעלייה של כביש 1, רגע לפני הפנייה לכיוון גבעת שאול והר המנוחות, אני שומע את מכשיר הווייז מורה לי בקול סמכותי: "קח את הנתיב השמאלי לכיוון כביש 9, עמק הארזים".

כבשתי תמיהה שעלתה בלבי, אמרתי לעצמי שמערכת הניווט "בוודאי יודעת מה היא עושה". כנראה יש חסימה בהר המנוחות, או שמא תאונה? מבלי לחשוב פעמיים, הפניתי את ההגה בחדות שמאלה, הפנייה שהתבררה כטעות גורלית במסלול הנסיעה. רק דקה לאחר מכן, הנוסע שישב לצדי הציץ בצג הווייז וקלט את האמת המרה: במקום להקליד את היעד הנוכחי, המכשיר ניווט אותנו ליעד קודם שהיה שמור בזיכרון - רחוב סולם יעקב...

עיני חשכו. הטעות הזו עמדה לעלות לנו בסיבוב מפרך של עוד כשתים עשרה דקות ארוכות וקריטיות בחום הלוחט, דרך עמק הארזים וכביש בגין הפקוק, כדי לחזור חזרה לנקודת המוצא, בה בעת שזמננו קצוב ודוחק.

רעיינו של הנוסע, היתומה הטרייה שהיתה גם כך שרויה באבל ובלחץ של זמן, התמרמרה מאוד. היא כעסה על בעלה שלא היה עירני מספיק

"זה יהיה לי כעין מזכרת לרצון הטוב שלי בשעת החתונה, להישאר צעיר ברוחי ולא להיגרר לטרדות העולם על חשבון הרוחניות".

עשרים שנה חלפו מאז אותה שיחה נלבבת עם ר' מת'ס, ועכשיו, כשיכולתי להרשות לעצמי בנסיבות מעט מאולצות להאריך בקרבנות, נזכרתי באותה סיטואציה.

תהיתי ביני לבין עצמי מה שלומי של ר' מת'ס, היכן הוא שוהה כיום ומה מעשיו בזה העולם.

המשכתי בתפילה לאטי, וכשהתחלתי לומר ברכת יוצר, נפתחה דלת בית המדרש. בפתח עמדה דמות לחלוטין לא צפויה באזור הזה: ר' מת'ס בכבודו ובעצמו, זה שרק לפני דקות ספורות נזכרתי בו והרהרתי אודותיו, כאילו עלה מן האוב, חוטי שיבה נשזרו בזקנו הנאה היורד על פי מדותיו, אך אין לטעות בזהותו.

רמזתי לר' מת'ס כמבקש שיואיל וימתין לי קמעא, ובלא מעט תמיהה - הוא נענה. לאחר שסיימתי תפילת שמונה עשרה פניתי אליו ושאלתי האם יש לי את הזכות לפגוש ברבי ר' מת'ס, ראש הכולל מירושלים. הוא הנהן בראשו לחיוב, ומהר מאוד זיהה אותי, נזכר בימים ההם ובשעות המשותפות הרבות שחלפו עלינו בכולל בטוב ובנעימים.

פניתי אליו ואמרתי: ר' מת'ס, האם תאמין לי כאשר אספר לך שבדיוק לפני דקות ספורות מחשבותי נסובו אודותיך? הוא נעץ בי מבט חשדני, ותהה בלא אומר: האמנם? כבר עשרים שנה שלא התראינו, מה קרה דווקא עכשיו?

סיפרתי לו על הקורות אותי, על כך כי לאחר זמן רב הרשיתי לעצמי היום לומר את פרשיות הקרבנות במתינות, ואז צף ועלה בזכרוני אותו נדר שהוא סיפר לי שנדר על עצמו ברגעים החשובים בחייו.

ר' מתתיהו הרצין ונדרך, גוון פניו השתנה באחת. ככה אתה אומר, ר' יידל? ככה ממש אמרתי לך?

ל"פינטער'ס שטיבלעך". זה קרוב מאד לבית הכנסת בו אירע הנס המפורסם עם ה"קארטאפל קוגל בליל חמישי" של הרב פרנקל, סיפור שהיכה גלים בלונדון ומחוצה לה, וזכה לעדנה מחודשת בשבוע האחרון באחד השבועונים הנפוצים...

בשעה זו בית הכנסת היה ריק מאדם. התיישבתי בפינה להתפלל שחרית. היה זה לאחר שנים שבהן הייתי טרוד מעל ראשי על הפרנסה ועל הכלכלה, וכעת מצאתי את עצמי בפעם לראשונה זה זמן רב, ללא תוכנית עבודה בוערת אחרי התפילה ואין לאן למהר... הבנק לא מתקשר ושום שיק לא חוזר. יכולתי לעצור קמעא מהסחרור הרגיל ולהרשות לעצמי לומר את התפילות שלפני התפילה, לאחר מכן אמרתי בנחת את פרשת העקדה, סדר הקרבנות, פרשת התמיד הקטורת, "מגהינם ועד הודו" במתינות וביישוב הדעת.

הסיטואציה הזו הציפה במוחי מראה מתקופה אחרת. היה זה לפני כעשרים שנה, בעולם אחר לגמרי, כאשר ישבתי עדיין על התורה ועל העבודה בכולל אברכים בירושלים עיר הקדש. ראש הכולל היה יהודי תלמיד חכם ואמיד בשם ר' מתתיהו. באחד הימים ישבתי בכולל לאחר סיום הלימוד בצהרים, וניהלתי שיחת נפש עם ראש הכולל בענייני עבודת ה'. כל אחד מאיתנו סיפר על האתגרים היומיומיים וההתמודדויות שלו. איש של צורה הוא ר' מת'ס, ויש מה ללמוד ממנו.

סח לי אז ר' מתתיהו כי באותו מעמד שלקראת נישואיו, בעומדו מתחת לחופה, עלתה בדעתו מחשבה: עד היום הייתי מוקף באנשים שתפקידם לסייע לי, רמי"ם, משגיחים וחברים לשיבה. ממחר אני הולך לעמוד ברשות עצמי. מן הראוי שאקבל על עצמי קבלה כלשהי שתיתן לי כוח וחיזוק בהמשך החיים. הרבה זמן לחשוב לא היה לי, מנגינות החופה כבר התנגנו ברקע, וקיבלתי על עצמי קבלה קטנה אך חזקה: למשך כל ימי חיי אשתדל להתפלל בכל יום את התפילה במלואה, כולל פרשיות הקרבנות במלואן, ללא שום חיסור ודילוג.

ומשתדל בכל כוחי להתחזק וזה פשוט לא מצליח. אני משליך את ידבי עליך".

הלכתי כדרכי לכולל. היה זה יום חמישי, ופגשתי את האברך שמביא לי את הגיליון בקביעות. קראתי את הגיליון כולו בשקיקה, ואז אמרתי לעצמי: "ריבונו של עולם, עכשיו הגיעה השעה להתפלל על סדר הלימוד הקרוב, כדי שהוא יצליח".

נשאתי תפילה חרישית במקומי. החברותא שלי לא הבין מדוע אני מליט את פני בידי למשך מספר דקות. לחשתי: "ריבונו של עולם, אנא ממך, תן לי היום חשק לשבת וללמוד בהתלהבות ובשמחה, ללא שיחות בטלות וטרדות. אם דירה אתה מסוגל לתת לאדם ברגע אחד, אנא חנני נא במתנת הלימוד הזו כעת".

מה אומר ומה אדבר! בשעה וחצי הראשונות למדתי עם החברותא שלי בחשק עצום, בהבנה עמוקה ובהתלהבות גדולה, כזו שלא זכורה לי מזה עידן ועידנים.

לא שכל היום זרם הכל מעצמו, בסופו של דבר העבודה הרוחנית לא הולכת לשום מקום ועלינו להתאמץ, אך ברובו המכריע של הזמן הלימוד זרם והתנהל בדיוק כפי שצריך להיות. חשתי כמו מלאך טוב שעומד לימיני ונוסך בי כוחות שלא היו לי עד היום! תודה לבורא עולם, ותודה לכם על שהמתקתם ועוררתם אצלי את עניין התפילה המשתפכת.

נדר תחת החופה

לפני תקופה נאלצתי, מסיבות שאין כאן המקום לפורטן, לעזוב בפתאומיות את ארץ הקדש ולנסוע

ה"ר
י"ד תשס"ט
י"ח

ללונדון. היה זה יום ראשון בבוקר כאשר הגעתי לשם לראשונה בחיי, ולא הספקתי עדיין להכיר את המקום. חיפשתי פינה שבה אוכל להשיג לעצמי כוס קפה רותח ואח"כ להתפלל תפילת שחרית במנוחת הנפש, לשכוח מהתלאות אשר עטפו אותי, ולהתבודד מעט בשיחה עם בורא עולם. רגלי הוליכו אותי לבית הכנסת סאטמר 67 הסמוך

מבצע אחד + אחד

אם הסיפור הזה לא היה קורה **אצלי**, היה לי קשה להאמין שהוא קרה במציאות.

לפני כמה שנים גרתי בקרית ספר ולמדתי בכולל
בברכפלד. הייתי
הולך ברגל
מברכפלד לקריית
ספר, דרך שלקחה בערך שתיים-
עשרה דקות עד רבע שעה. באותה
תקופה המצב הכלכלי בבית היה
בדוחק ולא פשוט בכלל.

יום אחד רעייתי מתקשרת אלי כמה
דקות לפני שאני יוצא מהכולל - שרק
אז הדלקתי את הטלפון. דיבורה היה
בלול בבכי, היא אמרה שנמאס לה
כבר שאין כלום בבית מלבד אוכל
בסיסי, היא מבקשת לטעום לפעמים
גם בורקסים, קורנפלקס ועוד דברים
שונים. כסף אין לי, מה בידי לעשות?
אמרתי לה שאני אתפלל, וה' יעזרנו.

בדרך מברכפלד לקריית ספר
התפללתי לה' שישלח לנו ישועה.
רציתי מאוד לשמח את רעייתי
ולמלא את משאלתה, שיהיה בבית
אוכל מגוון מעבר למינימום הבסיסי.

אני מגיע הביתה, ורואה על השולחן
בדיוק את מה שהיא ביקשה: כמה
חבילות של בורקסים, קורנפלקס,
עוגיות ועוד כל מיני דברים שאיננו
רגילים לרכוש.

עיני התעגלו בתדהמה: "מה זה?"

עוד אין 15 דקות מהשיחה הבוכיה!

היא סיפרה לי שבינתיים הגיעה
אחותה, שהייתה לפני כן ברשת "רמי
לוי". בדיוק כשהיא עמדה בקופה,
התברר שיש מבצע של "אחד פלוס
אחד חינם". כמעט כל מה שהיא
קנתה - היא קיבלה יחידה נוספת
במתנה. מכיוון שלא היה לה צורך
בכמויות הכפולות, היא קפצה אלינו
לביקור והביאה לרעייתי את כל מגוון
המוצרים שהיא קיבלה בחינם.

כל זה קרה בתוך אותן 15 דקות בלבד
- מהרגע שיצאתי מהכולל - ועד
שהגעתי הביתה. בזמן הקצר הזה
אחותה הספיקה להגיע, להניח את
המצרכים, לשוחח עם רעייתי כמה

עקבות הנכת - תוצאות n682:

אנשים טובים שולחים לי **המוני ציטוטים בחומר העניין של חזרת הש"ץ**, אולם סבורני שאין זה מתפקידי **להרביץ מוסר**. כולנו יודעים את חומר העניין, יש לנו **מנגנון מפותח ומתוחכם** שעוזר לנו להתגבר על ייסורי המצפון בעניינים שנראים לנו קשים מדי לביצוע... אני כאן כדי לסייע לאנשים פשוטים כמוני לפתח **חוויות חיוביות כלפי דברים שבקדושה**, וממבול התגובות - אפשר בהחלט להסיק שאכן, **הקשבה לחזרת הש"ץ עשויה להיות "חוויה חיובית ביותר"** עבור מי שמחליט **טיפ טיפה להתאמץ**, ולהשקיע בתקופת הסתגלות קצרה.

תמיד **ידעתי** שצריך להקשיב לחזרת הש"ץ, עד כדי שכתוב שאם אין ט' ששומעים קרובים להיות ברכות הש"ץ לבטלה, אך **הייתי בטוח שאני עם אוזן קשבת לש"ץ ואני מקשיב לו...** במשך כ 3 עלונים היה כתוב על חזרת הש"ץ, ובשבוע שעבר החלטתי שאני מתחזק ומנסה לעקוב יחד עם הש"ץ מילה במילה **מתוך הכתב**. להפתעתי גיליתי שהייתי נוהג לעשות כ"כ הרבה דברים תוך כדי חזרת הש"ץ... לדוגמא: חליצת תפילין של רש"י, והנחת תפילין של ר"ת, לרפרף על עלון שמדא סיקרן אותי, ועוד כהנה וכהנה.

ההנאה שיש לי היום כשאני מקשיב - והפעם באמת - לש"ץ, היא אין לשער! אשריך ואשרי חלקך בעולם הזה (כן, גם תענוג עוה"ז יש בזה) ובעולם הבא! יישר כח!!!!!!

דבר פלא: **יותר קל לכוון בחזרת הש"ץ מאשר בשמו"ע של לחש**, מויראדיג!
י.ד.ה. קרית - גת

נ.ב. אזו המציאות המפתיעה. ההסבר לזה נ"ל די פשוט.

כשאדם **מתפלל** עליו לעשות 2 פעולות כאחת, **לומר את המילים וגם לכוון** את פירוש המילים. מצוי שמתמקדים בפעולה אחת מהן - ומפסידים את האחרת.

כשאדם **מקשיב** לחזן, איננו עושה כל פעולה מלבד **הקשבה**, ופחות סביר שמחשבתו תוסח לדברים אחרים!

כותב לי יהודי בעל טעם זקנים מחסידי רוז"ן:
לגבי הקושי להתרכז בחזרת הש"ץ:

שוחחתי בעניין עם הרה"ח ר' **אלעזר אהרן בריס** ע"ה, [יצורו של הניגון הנוסטלגי "ראה אל עבדיך פעלך"] שהיה בעל מומחיות מיוחדת בלימוד עם תשב"ר, ואמר לי:

מכל השיטות לטיפול בבעיות ריכוז, אין כמו השיטה הישנה של המלמדים בדורות הקודמים: **"טייטלען מיט די פינגער"** לעקוב עם האצבע בעקביות בספר!

וכנראה גם לגבינו - **המבוגרים**, זו היא העצה הטובה ביותר לשמירת הריכוז בעת התפלה!

כן, אמרתי לו, בלא פקפוק.

התמונה עומדת מול עיני כאילו אירעה ממש עכשיו. ישבנו בהיכל הכולל בשעות הצהריים, וסיפרת לי כיצד קיבלת על עצמך קבלה לכל ימי חיך להקפיד בענין של אמירת קרבנות מדי יום ביומו.

ר' מת'ס עמד שם כהלום רעם, "והלא נדר נדרתי לאלקי ישראל!" וכך הוא סיפר לי: אני כלל לא מתגורר פה בלונדון, מקום מגורי כיום הוא בקנדה. הגעתי לכאן לרגל שמחה שערך ידיד, אחד העשירים הגדולים של לונדון. אתמול הגעתי לסעודת הבוקר של שבת באיחור מה. משנכנסתי לאולם, בעל השמחה פנה אלי מיד: "שלום עליכם ר' מת'ס, היכן התפללת?" ואז הוא הוסיף ושאל: "האם אמרת היום קרבנות?"

הבטתי בו במבט מוזר. חשבתי לעצמי, אכן "עשיר יענה עזות", והלה נוהג בגינוני עשירות ומרשה לעצמו להתלוץ מעט על חשבונאי, אבל מה לו ולפרשיות הקרבנות שלי? ואז הוא ממשיך ומרביץ בי תוכחה: האם יודע אתה אלו דברים גדולים נאמרו בספר הזוהר הקדוש לגבי אמירת הקרבנות? האם אתה יודע כמה זה חמור לדלג עליהם? התנהגותו היה לי כחידה ולא הגבתי. נטלתי ידים לסעודה, והשתדלתי להשכיח מלבי את האפיזודה התמוהה.

כעת אני בדרכי לשוב לקנדה, נכנסתי לבית הכנסת הזה ללא סיבה של ממש. בית כנסת ריק, ושם אדם בודד, שגם הוא "נפל לכאן" מבלי שום כוונה מיוחדת. ואתה בא ומזכיר לי קבלה נשכחת, והנה מלאך השכחה השכיח ממני את נדרי בחלוף הזמן, נדר של ממש שקיבלתי על עצמי מתחת לחופה, לנהוג בו בכל ימי חיי: ועלול הייתי להמשיך ולהיכשל בעוון נדרים החמור זמן זמנים טובא...

אתמול נשלח אותו עשיר כשליח מן השמים לעורר אותי בנושא, וכשזה לא הועיל, הקדוש ברוך הוא הביא אותי לכאן, ואותך הביא על כנפי נשרים מארץ ישראל על כרחך, רק כדי שאתה תזכיר לי את הקבלה הנשכחת שלי, ותמנע ממני לעבור על נדרי!

אבל הדובדבן שבקצפת היה הנוף שנשקף מהחלונות - נוף פתוח של הרי יהודה שמרחיב את הלב. מתחת לבניין נפרש גן משחקים, המקום האידיאלי לילדים שלי. העובדה שמצאתי אותה ללא מתווך חסכה לי דמי תיווך יקרים, והפכה את הקנייה למשתלמת עוד יותר.

הפעם, כשהאישור העקרוני כבר היה מוכן אצלי ביד מהבנק, לא היו שום עיכובים. העסקה נסגרה במהירות הבזק בתוך ימים ספורים.

כשעמדתי לראשונה במרפסת ביתי החדש בביתר עילית, מביט בילדי המשחקים למטה בגינה מול הנוף הפתוח, התמלאתי כולי בהודיה ודמעות של שמחה.

חווייתי במוחש על עצמותי את נפלאות ההשגחה. הבנתי שהעיכוב המתיש בבנק לא היה עונש, אלא חסד עצום ומתוכנן בקפידה.

לטובתי נשברה רגל פرتי!

לטובתי התעכב אישור המשכנתא!

וכמה הצטערתי על "ההחמצה"!

הבורא יתברך עיכב אותי בכוונה תחילה וסגר בפני דלת קטנה, רק כדי להוביל אותי, בדיוק בשנייה הנכונה, אל הבית המרווח והטוב ביותר שנשמר עבורי ועבור משפחתי!

הטבעית.

בוקר אחד, אחרי חודשים של המתנה מורטת עצבים, הגיע הטלפון המיוחל מהבנק.

"יש אישור עקרוני, אפשר להתקדם."

אבן ענקית נגולה מעל ליבי. בשמחה עצומה ובידיים רועדות חייגתי אל המתווך. "ברוך ה' יש אישור! אפשר להתקדם מיד לחתימת חוזה!" קראתי בהתרגשות.

מעבר לקו השתררה שתיקה קצרה ומעיקה, ואז נשמע קולו המצטער של המתווך: "אוי, ר' שמואל... חבל שלא תפסת אותי קודם... ממש אתמול בערב, אחרי חודשים ארוכים שהמוכרים המתינו, הגיע קונה אחר עם כסף מזומן ביד וסגר את העסקה במקום. הדירה נמכרה"

המילים הללו היו כחץ בבשרי. תחושת תסכול עמוקה וצער חנקו את גרוני. חודשים של ציפייה, תפילות, מתח ומאמצים קרסו ברגע אחד, ודווקא ביום שבו הכל היה מוכן. הרגשתי שברון לב אמיתי. "למה?" שאלתי את עצמי בכאב, "למה בורא עולם עיכב את זה כל כך הרבה חודשים, רק כדי שאחטוף את המכה הזו ברגע האחרון?"

באותם רגעים קשים של חושך, אמרתי:

"ריבונו של עולם, אני לא מבין כלום, אבל אני בטוח בלב שלם שזה לטובתי." לא אכחד, היה לי מאוד קשה עם זה בשעת מעשה, אך ניסיתי להתחזק ככל יכולתי.

התשובה לא איחרה לבוא, ובדרך פלאית שרק בעל הרחמים יכול לסובב.

לא חלפו שבועיים, ובלי שום תיווך, בלי עמלות ובלי יד מכוונת של מתווך, הגעתי לגמרי בעצמי אל נכס אחר בעיר שלא הכרתי קודם. הלכתי לראות את הדירה, ולא האמנתי למראה עיני: היא היתה גדולה ומרווחת יותר מהדירה הקודמת, והמחיר שלה היה זול ומשתלם באופן משמעותי.

דקות וללכת, כשהגעתי היא כבר לא הייתה שם.

"עוד המה מדברים ואני שומע!"

גם בחלומות לא הייתי מדמיין שזה יכול לקרות בצורה כזאת! אבל כוחה של תפילה הוא מעל הכל.

ההחמצה הגדולה

הסיפור שלי קרה לפני קרוב לשנתיים,

כן - לפעמים זה הזמן שלוקח להבין שצריך לפרסם את זה...

כשאני מביט לאחור על מה שהתרחש אז, אני לא יכול שלא לראות את יד ה' שכיוונה הכל לטובה עצומה עבורי.

באותם ימים, הידע שלי בעולם המשכנתאות והנדל"ן היה דל.

מכיוון ורצוני היה עז שתהיה לי דירה - נחלה משלי - בארץ ישראל, וכידוע 'כסף מנלן' החלטתי לרכוש דירה בטאבו משותף כאן בביתר עילית.

העסקה, שהוצעה על ידי מתווך "משלנו", נראתה בעיני מושלמת. הדירה מצאה חן בעיני, החוזה כבר היה כמעט מוכן, אמנם היו כמה נקודות שהפריעו לי - בעיקר העובדה שמיקום הדירה היה בקומת מינוס וללא נוף כלל, מה שמשפיע באופן תדיר על מצב הרוח של בני הבית.

להשלמת העסקה היה חסר רק דבר אחד אחרון: האישור העקרוני למשכנתא מהבנק - משימה שהתבררה כמורכבת במיוחד כשמדובר בנכס של טאבו משותף.

החלה מסכת מורטת עצבים של עיכובים. ימים הפכו לשבועות, ושבועות לחודשים ארוכים. פעם חסר מסמך משפטי כזה, פעם נדרשה חתימה או הבהרה אחרת לגבי אופי הרישום, ופקידי הבנק לא מיהרו לשום מקום. ניסיתי להאיץ, להתפלל, לעשות כל השתדלות שעלה בדעתי - אך שערי הבנק נותרו נעולים.

בכל יום שעבר ליבי נחמץ מחשש שהעסקה תחמוק מבין אצבעותי, ורגשותי נעו במעגלים בין חובת האמונה - לבין הדאגה האנושית